

18. évközi vasárnap 2011.

Bevezetés

A mai, évközi 18. vasárnap evangéliumában a kenyérszaporítás csodájának leírását halljuk majd. Lehet, hogy csak ez a tény gondolkodtat meg bennünket, ha nem figyelünk fel arra, ami ezt megelőzte. A tömeg Jézus utáni tódulására, Jézus tanításának lelkes hallgatására, és arra, amit az evangélista feljegyzett, hogy Jézus szíve megesett az őt hallgató éhezõ embereken.

Mi mit teszünk azért, hogy meghallgathassuk Jézus tanítását, és mit az éhezõkért? Vizsgáljuk meg lekiismeretünket.

Kirie litánia

Urunk, Jézus! Bocsásd meg az éhezõk iránti eddigi gyenge szolidaritásunkat. Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus! Bocsásd meg, hogy oly ritkán dobunk pénzt a Szent Antal kenyere perselybe. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus! Add, hogy napról napra erõsödjék bennünk a szolidaritás a szegénységi küszöb alatt élõk iránt. Uram irgalmazz!

Evangélium után

A csodálatos kenyérszaporításról szóló történet a templomba járók elõtt ismert. Jézus földi életében, néhány kenyérrel és pár hallal, csodálatos módon lecsillapította egyszerre több ezer ember éhségét. Rendkívüli esemény. Megértéséhez tudnunk kell, hogy a bibliai elbeszélések nem helyzetjelentések. Azok akkor érthetõk meg igazán, ha õszintén, és hittel kutatjuk mondanivalójukat.

Nem szoktunk gondolni arra, hogy mily nagy öröm lehetett az Úr Jézus számára, hogy nemcsak néhány-

nyan, hanem ezrek hagyták abba munkájukat, hogy hallgassák tanítását, mert megértették az üzenetét: "Keressétek elõször Isten országát és a többiek hozzáadtnak ehhez!"

És mily szomorúságot jelenthetett számára, amikor az apostolok azt kérik tõle, hogy küldje haza az éhezõ embereket. De Ő nem teszi!

Az apostolait pedig félreérthetetlenül emlékezteti élethivatásukra. Nekik nem az a hivatásuk, hogy szétszélessék a nyáját, hanem az, hogy törõdjenek vele sokféleképp. Gondoskodjanak róla és megoldásokat keressenek a rájuk bízottak problémáira. Oltalmába veszi híveit: Nem kell elmenniük, „ti adjatok nekik enni!” Szólítja fel Jézus tanítványait, ma bennünket!

Az Úr Jézus józanul nézi az emberi életet. Tudja, hogy éhes embernek nem lehet prédikálni. Testi táplálék hiányában nem lehet kívánni, hogy lelki táplálék után kívánczozzanak. Ez a magyarázata annak, hogy az anyagi nyomorúság éppen olyan akadálya az evangelizációnak, mint a gazdagság.

Mindkettõre vannak példák! Ott vannak a függõleges irányban kettészakadó társadalmak soha nem tapasztalt jólétben élõ tízezrei és velük szemben az elképesztõ szegénységben élõk milliói.

Az egyre nagyobb jólétben élõ emberek egyre inkább elveszítik érzéküket a lelkiek iránt. Minden gondolatuk arra irányul, hogy minél nagyobb anyagi jólétben élhessenek.

Templomainkból éppúgy hiányoznak a leggazdagabb rétegekhez

tartozók, mint a jóval a szegénységi küszöb alatt élők.

Nekünk, az Isten ígését szóval és életpéldával hirdető keresztényeknek, kenyéradó szeretettel kell segítenünk a testileg-lelkileg éhező felebarátainkat.

Szánom a sereget, mondotta Jézus, és ez a szeretet ösztönözte a kenyérszaporítás csodájára! Igaz, hogy nekünk nincs ilyen hatalmunk, de arra megvan a lehetőségünk, hogy adjunk kenyérünkéből a rászorulóknak.

A kultúrnépek szégyene, hogy milliók halnak éhen napjainkban. És még tragikusabb az, hogy ezek közül minden harmadik gyermek!

A minap olvastam, nem országos napilapban, a Magyar Kurírban, hogy hatvan év óta nem látott szörnyű éhínség sújtja Szomáliát és a környező országokat, Kenyát, Etiópiát és Eritreát. Kelet-Afrikában 12 millió ember él közvetlen életveszélyben. A 7 millió lakosú Szomáliában 3 és fél millió, és százával halnak éhhalált naponta.

Sok éve Afrikában élő segélyszervezetnél dolgozó honfitársunk mondta: a legtöbb esetben, évekkkel előre meg lehet jósolni egy éhínséget. Ami olyan, mint egy időzített bomba. Tudjuk, hogy ott hever, de mindaddig, amíg fel nem robban, nem mozdul meg, se a nemzeti, sem a nemzetközi gépezet.

2010 végén elmaradtak az esőzések és a szárazság következtében sem növényi, sem állati eredetű élelem nem áll az emberek részére: A növények kiszáradtak, az állatok elpusztultak. A családok sokszáz kilo-

méteres útra kelnek, hogy segélyosztó helyekre jussanak. Közben jó részük útközben éhenhal.

Ami szomorú, hogy a segélyszervezetek raktáraiban nincs már kellő mennyiségű élelmiszer és víz.

Az is probléma, hogy a segélyszállítmányokat attól függően osztják szét, hogy melyik politikai erő gyakorol hatalmat az éhínségben szenvedők felett.

Isten megadja nekünk a mindennapi kenyeret, de ránk bízta annak szétosztását! – A „Ti adjatok nekik enni!” Mindenkor emberének szól, ma a most élőknek. Napjainkban probléma van az erre való reagálással.

Korábban még olykor-olykor láttatott velünk a TV lelkiismeretet ébresztő képsorokat: csont-bőr embereket, földön fekvő, már mozdulni sem tudó, elerőtlenedett gyermekeket és aggokat. Ragadozók által ott hagyott csontvázakat. Sokan idézik ilyenkor Madách sorait: "Sok az esz-kimó, s kevés a főka! " - Valójában nem erről van szó. Kiszámították már régen, hogy ha a katonai kiadások 5 %-át fordítanák az éhezők megsegítésére, nem lenne éhező e világon.

Hát akkor miről? - Az együttérzés, a szolidaritás hiányáról. Hol van a világ mai vezetőiben a szolidaritás, hol a ma emberében, de hol a ma magyarjában is a honfitárs iránti szolidaritás? Hol az álláskereső, az éhezőn való segítség? Hol a szánom a sereget krisztusi érzelem?

Amen.

F. F.

Ima

Urunk, Istenünk! Hálát mondunk mindazoknak, akik az emberek testi éhségének csillapításában a Te munkatársaid. A mezőgazdaságban dolgozók tömegeinek, az élelmiszeripar alkalmazottainak, az áruszállítás dolgozóinak, sőt minden háziasszonynak. Add meg nekik, hogy legyenek tudatában hivatásuk fontosságának! Annak, hogy ők valamenynyien a kenyérszaporító Jézusnak munkatársai.

Hála az éhezőknek kenyeret adóknak! Hála a terített asztalért!

Amen.